

μαιομένης θαλάσσης. Εὐχαρίστως πιστεύομεν τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, οὐ τινος ἢ τύχῃ ἐσχάτως συνεκίνησεν ἅπασαν τὴν Εὐρώπην, τὸν ἀτυχῆ τοῦ Μεξικικοῦ αὐτοκράτορα Μαξιμιλιανόν, ὅτι καὶ αὐτὸν ἐπίσης τὰ θέλγητρα ἐνὸς τῶν ἀρχαίων ἐκείνων προσώπων ἐδέσμευον, ὅτι ἡ εἰκὼν τῆς Εὐλαίας, τῆς ὑψηλῆς τῆς Κορίνθου μνηστῆς, ἐν τῇ μακρῇ αὐτοῦ περιηγήσει πολλὸν χρόνον τὸν ἠκολούθησεν.

Ἐν ἔτει 1835 ἀπενεμήθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος τῷ Θεοφίλῳ Καίρῃ τὸ χρυσοῦν παράσημον τοῦ Σωτήρος, τὸ ὅποσον ἀπεποιήθη ὁ ἐπιφανὴς ἄνθρωπος διὰ τῆς ἐπομένης διδασκαλικῆς ἐπιστολῆς του. Καὶ δύο ἕτεροι κληρικοὶ, ὁ Φαρμακίδης καὶ ὁ Κωνσταντᾶς, ἀπεποιήθησαν νὰ δεχθῶσι παράσημα.

Σ. τ. Δ.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΚΑΪΡΗ

Βασιλεῦ!

Μέλλων νὰ κινήσω ἀπὸ Σύρον διὰ τὴν προεπίστουσαν ταύτην τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος, ἔλαβον διὰ τοῦ Νομάρχου τῶν Κυκλάδων τὸν χρυσοῦν Σταυρὸν τοῦ τάγματος τοῦ Σωτήρος καὶ δίπλωμα, μὲ τὰ ὁποῖα ἠθέλησεν ἡ Ὑμ. Μεγαλειότης νὰ μὲ τιμῆσῃ.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐκφράσω ὡς πρέπει τὴν χαρὰν τῆς ψυχῆς μου καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην, τῆς ὁποίας αἰσθάνομαι χρεώστην ἐμαυτὸν πρὸς τὴν Ὑμ. Μεγαλειότητα καὶ διὰ τὸ δοθὲν μοι τοῦτο βραβεῖον, ἂν καὶ δὲν ἐπραξα τίποτε τοιούτου βραβεῖου ἄξιον, καὶ διὰ τὴν αἰτίαν, τὴν ὁποίαν εὐρίσκω νὰ πράξω καὶ ἐγὼ μέρος τοῦλάχιστον τῆς ἐπιθυμίας ἐκείνης, ἣτις πάντοτε μὲ ἐβασάνιζε· καθ' ὅτι ἐπεθύμουν πρὸ πολλοῦ νὰ προσφέρω τι καὶ ἐγὼ πρὸς τὸ ἔθνος μου ἀντάξιον τῶν ὅσων πρὸς αὐτὸ ν' ἀποδώσω χρεωστώ· ἀλλὰ δὲν εἶχον πῶς νὰ πληρῶσω τὴν τοιαύτην μου ἐφῆσιν. Ἦδη ἀξιωθεὶς τοῦ ὑπὸ τῆς Ὑμ. Μεγαλειότητος δωρηθέντος μοι τοῦτου Σταυροῦ, λαμβάνω εὐχαρίστως τὴν εὐκαιρίαν ταύτην καὶ τολμῶ νὰ τὸ προσφέρω δι' αὐτῆς εἰς ὁποιοδήποτε ἄλλον ὁμογενῆ μου, ἄξιον τοιούτου ὄντως ἀριστείου, καὶ τοῦτο θέλει εἶσθαι δι' ἐμὲ μέγιστον τῆς Ὑμ. Μεγαλειότητος εὐεργέτημα· διότι μοι δίδει ἀφορμὴν νὰ δεῖξω καὶ διὰ τῆς τοιαύτης προσφοράς μου τὴν πρὸς τὸ ἔθνος ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν.

Εἰς ἐμὲ δὲ, Βασιλεῦ, ἱκανὴ μένει ἀμοιβή, ὅτι ἐπροσπάθησα τοῦλάχιστον νὰ κάμω τὸ πρὸς τὴν πατρίδα χρέος μου· ἱκανὴ εὐχαρίστησις, ὅτι τὴν εἶδον κατὰ τοῦ ἀγρίου ἐχθροῦ καὶ τυράννου θριαμβεύουσαν· ἀρετὴ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις νὰ φθάσω εἰς τὸ τέρας τῆς ζωῆς μου, βέβαιος, ὅτι δὲν ἐματαιώθησαν ὅσα θυσιάαι ἔγιναν καὶ ὅσα αἵματτα ἐχύθησαν δι' αὐτὴν, καὶ εὐελπίς, ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος εὗρεν εἰς σὲ, Βασιλεῦ, ἐκείνον ὅστις καὶ θέλει καὶ δύναται νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ εὐδαιμονίαν του μὲ τοὺς συνταγματικαὺς ἐκείνους θεσμούς μὲ τοὺς

ὁποίους μόνος ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων διώρισεν νὰ ἀνθρωπίζη καὶ νὰ εὐδαιμονῆ τὸ λογικὸν του κτῆμα, ὁ ἄνθρωπος, καὶ τοὺς ὁποίους κανεὶς ἀτιμωρητῆ δὲν δύναται νὰ ὑπερβῆ.

Μεγίστη δὲ εὐτυχία θέλει εἶσθαι εἰς ἐμὲ, ἐὰν ἀφῆσω τὸν κόσμον, βλέπων τοὺς ὁμογενεῖς μου ἀπολαμβάνοντας τὰ ἐκ τῶν τοιούτων νόμων διὰ Σοῦ προκύπτοντα ἀγαθὰ, ἐλπίζοντας ὅτι θέλουσιν ἀδιαλείπτως τὰ ἀπολαμβάνει καὶ εὐλογώντας ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὅποιον θέλουσι τὰ χρεωστῆ καὶ εἰς τῶν ὁποίων εἶμαι καὶ ἐγὼ καὶ θέλω εἶσθαι,

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 Ἰουνίου 1835.

Εὐπειθέτατος καὶ πιστότατος
ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΚΑΪΡΗΣ.

Ο ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΕΙΝΕ ΑΣΥΛΟΣ;

Ὁ ἰδιωτικὸς βίος εἶνε ἄσυλος; Τὸ ἄσυλον αὐτὸ ἐπιζητεῖ ἕκαστος δι' ἑαυτὸν, δὲν τὸ ἐπιτρέπει ὅμως εἰς ἄλλον. Ἄσυλος εἶνε ὁ ἰδιωτικὸς βίος τοῦ κρύπτοντος τὰ κατ' αὐτὸν ἐν τῇ χλόῃ τῶν ἀγρῶν, τοῦ εὐτυχοῦς ἐν τῇ ταπεινώσει, τοῦ ἄγοντος βίον μονήρη, τοῦ εὐδαιμόνου ὑπὸ τὸν ἥλιον, τοῦ ἐπιδιώκοντος τῶν δένδρων τὰς σκιάς καὶ τῶν ἀνθέων τὰ ἀρώματα, τοῦ κατατρίβοντος ὅλον αὐτοῦ τὸν βίον πρὸς κατάληψιν μιᾶς ἐννοίας, πρὸς ἀνάλυσιν μιᾶς σκέψεως, πρὸς ἀνακάλυψιν ἐνὸς ἀνθους, πρὸς διώξιν μιᾶς χιμαίρας. Ἄλλ' ὁ πάντα κινῶν λίθον, ὅπως καταστήσῃ τὸν βίον αὐτοῦ δημόσιον, ἀλλ' ὁ καταθορυβῶν, διὰ νὰ ἀκουσθῆ, ἀλλ' ὁ ἀναβαίνων ἐν ὑψηλοῖς, διὰ νὰ φανῆ εἰς τὸν κόσμον, τίνα ὀνομάζει ἰδιωτικὸν αὐτοῦ βίον; Ὁ βουλευτὴς, παραδείγματος χάριν, ἔχει βίον ἰδιωτικόν; Πᾶς τις δὲ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπισκοπήσῃ τὰ διακείμενα τοῦ ἐμπορευομένου ἅπαντα τῆς πατρίδος αὐτοῦ τὰ συμφέροντα, πρὸς θεραπείαν τῶν ἰδίων αὐτοῦ παθῶν;

ALPHONSE KARR.

ΤΟ ΠΑΣΧΑ

Μύρισ' ἡ δάφνη 'ς τοὺς ναοὺς, Χριστὸς ἀνέστη ψάλλον, χαρὰς τραγοῦδι, ἀγάπῃ μου, ἀρχίνησε καὶ ψάλλε!

Βλέπεις χοροὺς, βλέπεις φιλιὰ;

ἦλλο' ἢ γλυκεῖά μας Πασχαλιά!

λουλούδια τῆ, ἀνοίξω 'ς τὸ μέτωπόν τους βάλλον, καὶ 'ς τὸ δικό σου βάλλε.

Χριστὸς ἀνέστη!... νὰ ἴδω τί θὰ μὲ πῆ; καὶ τώρα; ὁ ἐν Χριστῷ μας ἀπαρημὸς ἐκ τρίτου δὲν θὰ γένη;

Στίσου, μὴ φεύγεις τὸ φιλί!

στίσου, μαριόλιχο πουλί!

'ς τὰ χεῖλη μου ἡ φιλικὴ ψυχὴ μου τὰ πυρφόρα χεῖλαξία σου προσμένει.

Βλέπεις χοραεῖς; ἀκούς φωναεῖς; διὲ τὰ παιδιὰ τὰ ξένα, ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Ἐκκλησίας φιλοῦνται.

Ἡ Πασχαλιά δὲν σὲ κινεῖ;

καὶ σὺ δὲν εἶσαι χριστιανή;